

РЕШЕНИЕ

№ 925

гр. Варна, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело № 20233110105862 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от Т. Р. Г., ЕГН ***** срещу „В. К.“ ООД, ЕИК *, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на **1 259.18 лева**, представляваща такса за допълнителна услуга „експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем“, предвидена в чл. 1, ал.3 от Договор за паричен заем * № * - * г.

Обстоятелствата, от които произтичат претендираните от Т. Р. Г. права и възражения в първоначалната молба и отговора на насрещната молба:

Ищцата твърди в исковата молба чрез адв. П. Н., че на 01.06.2022 г. е сключила с ответника Договор за паричен заем * № * - * г. Излага, че по силата на Договора ответното дружество ѝ предоставило кредит в размер на 2 100,00 лв., която се задължава да върне в срок до 31.05.2023 г. на 52 двуседмични вноски, при фиксиран годишен лихвен процент от 40,32 % и годишен процент на разходите 49,36 %.

Сочи, че в процесния договор е предвидено заплащане на такса за допълнителна услуга - „експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем“ в размер на 1 259,18 лв., която е дължима през периода на кредита като се разделя на равни части и се включва във всяка една погасителна вноска от погасителния план. Излага се, че посочената такса за допълнителна услуга е противоречаща на добрите нрави, доколкото води до значително несъответствие на правата и задълженията на страните, до неравноправно третиране на икономически по-слаб участник в оборота и се използва недостиг на материални средства или незнание на едната страна в правоотношението за облагодетелстване на другата.

Поддържа се, че съгласно чл. 10а, ал.2 от ЗПК - кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита и съгласно чл. 10а, ал.4 от ЗПК видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисиони, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски

кредит. Така посочената в договора допълнителна услуга, представляваща експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем, по естеството е свързана с усвояване и управление на кредита, което е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 10а, ал. 2 ЗПК.

По изложените съображения моли за уважаване на предявения иск и присъждане на сторените по делото разноски.

Ищцата депозирала отговор на насрещната искова молба, с който изразява становище за неоснователност на същата.

Не оспорва твърдението на ответното дружество, че по Договор за паричен заем * № * - * г. за извършени плащания в общ размер на 1 422,58 лв., но поради наличието на неравноправни клаузи заплатената от страна на Т. Г. сума в размер на 1 422,58 лв. е разпределена неправилно.

Изразява становище за нищожност на предвидената в чл.4, ал.2 от процесния договор клауза за неустойка в размер на 839,28 лв., тъй като същата противоречи на добрите нрави и е в разрез с принципа на добросъвестността при договарянето, и води до заобикаляне на Закона за потребителския кредит. Сочи, че клаузата за предоставяне на обезпечение след сключване на договора, цели да заобиколи нормата на чл.16 от ЗПК, според която преди сключване на договор за кредит кредиторът оценява кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчно информация, а в настоящия случай на длъжника се вменява задължение да осигури гаранция, която да обезпечи кредита, след като той вече е отпуснат. Твърди се още, че заемателят не може да избегне плащането на неустойка, тъй като реално не може да изпълни условията и вземането за неустойка ще възникне в сферата на кредитора във всички случаи.

Поради изложеното в исковата молба и отговора на насрещната искова молба счита, че процесният договор е недействителен и се дължи дължи връщане само на главницата по договора в размер на 2 100 лв., от които 1 422,58 лв. са платени без да дължат лихви, такси за експресно разглеждане, неустойки или други разходи.

Обстоятелствата, от които произтичат възраженията и правата на ответника по първоначалната молба и ищец по насрещната молба „В. К.“ ООД:

Не се оспорва, че на 01.06.2022 г. между страните е сключен Договор за паричен заем * № * - * г.

Излага становище за неоснователност на предявения иск от Т. Г.. По отношение на искането за прогласяване на нищожност на клаузата за предоставена услуга за експресно разглеждане на документи – твърди, че потребителят е имал възможност свободно да реши дали да се възползва от услугата за експресно разглеждане на заявката или да изчака 10 дни и в този случай е намерил приложение принципът за свободата на договаряне между страните, прогласен в чл. 9 от ЗЗД. Сочи, че заплащането на таксата за експресно разглеждане е свързано с осъществяването на насрещна престация от страна на кредитора, както и че потребителят доброволно се е възползвал от услугата. Оспорва твърденията на ищеца, че таксата за експресно разглеждане на документи цели заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, доколкото експресното разглеждане на документи не е действие по усвояване или управление на кредита.

Ответникът е предявил **насрещни осъдителни иски** с *правни квалификации по чл. 79, ал. 1 вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД* при условията на обективно кумулативно съединяване за осъждане на първоначалната ищца да заплати на ответното дружество-ищец по насрещните иски сумите, както следва: **1./ 1558.98 лева** - главница по Договора за паричен заем „*“ № */* г.; **2./ 236.88 лева** - начислена и незаплатена договорна лихва по Договора за паричен заем „*“ № */* г. за периода от 05.10.2022 год. - 31.03.2023 год.

Излага се, че заемната сума в размер на 2100 лева е отпусната при фиксиран лихвен процент от 40,32 %, ГПР 49.36 % и общ размер на плащанията с включена такса за експресно разглеждане на документи - 3826.94 лв. Поради непредоставяне на допълнително обезпечение, договорено в чл.5 от договора, на заемателя е начислена неустойка в общ размер на 839.28 лв., която е разпределена на равни части по всяка вноска, а общото задължение по кредита е в размер на 4666.22 лв. По договора били погасени главница в

размер на 541,02 лв., договорна лихва за периода 15.06.2022 год. - 21.09.2022 год. в размер на 230,88 лв., неустойка в размер на 258,24 лв., такса за експресно разглеждане в размер на 387,44 лв. и разходи за събиране на просрочени задължения в размер на 5 лв.

Твърди се, че заемателят дължи на заемотателя обща сума в размер на 3453,61 лева, от които главница - 1558.98 лв., договорна лихва - 236.88 лв., неустойка - 581.04 лв., такса експресно разглеждане на документи - 871.74 лв., разходи за събиране на просрочени задължения - 205 лв, като се предявява частична претенция за сумата от **1558.98 лева** - главница по Договора за паричен заем „*“ № */* г. и сумата от **236.88 лева** - начислена и незаплатена договорна лихва по Договора за паричен заем „*“ № */* г. за периода от 05.10.2022 год. - 31.03.2023 год.

По същество се моли съдът да отхвърли иска на първоначалната ищца и да уважи насрещните осъдителни искове.

В хода на откритото съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява и не се представлява. С молба от 26.02.2024 г. поддържа исковата молба и писмения отговор на насрещната искова молба. Претендира сторените съдебно-деловодни разноски. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност.

Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, не се представлява. С молба от 22.02.2024 г. поддържа писмения отговор и насрещната искова молба. В условията на евентуалност също релевира възражение за прекомерност.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически и правни положения**:

За успешното провеждане на предявения първоначален иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК ищецът следва да докаже твърдението си за наличие на облигационна връзка с ответника по силата на договор за паричен заем от * г.; уговорка за заплащане на такса за допълнителна услуга „експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем“; противоречието на посочената такса с добрите нрави, както и несъответствието на таксата с императивните правила на Закона за защита на потребителите.

В тежест на ответника е да установи дължимостта на таксата за допълнителна услуга „експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем“, като докаже съответствието на договорните разпоредби с императивните правни норми и добрите нрави.

В тежест на ищеца по насрещните искове с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД е да докаже по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване, че между него и ответника по насрещния иск е учредена облигационноправна връзка с предмет отпускане на заем в размер от 2 100 лева; договорките за заплащане на възнаградителна лихва, такси и неустойки; своята изправност по договора за паричен заем - предоставянето на заетата сума в размер от 2 100 лева, включително услугите, за които претендира съответните такси; изискуемостта на главното вземане и изпадането на длъжника в забава; размера на предявените граждански притезания.

В тежест на ответника по насрещните искове е да проведе насрещно доказване по тези факти, а при установяване на горното от ищеца - да докаже, че е върнала на ищеца претендираните суми, включително и всички свои дилаторни и перемпторни възражения.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК, съдът е обявил по делото за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между ищцата и ответника е сключен Договор за паричен заем * № * от * г., който правнорелевантен юридически факт се констатира по несъмнен начин и от ангажирания на л. 8 от делото договор за паричен заем * № * от * г.

*На първо място следва да се прецени валидността на процесния договор от * г. Съгласно ТР № 1/2020 г. по описа на ОСГТК на ВКС, съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства.*

От съдържанието на ангажиращия договор се констатира, че заетата сума е в размер на 2 100.00 лева, която е престирана в полза на кредитополучателя Т. Г. в брой при подписването на договора. Срокът на заема е 52 седмици, като броят на вноските възлиза на 26, а размерът на всяка вноска е 147.19 лева, в която се включват част от дължимите главница, лихва и такса за експерно разглеждане. Договорената такса за експерно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем е в размер на 1 259.18 лева. Падежът на първата вноска е 15.06.2022 г., а на последната вноска е 31.05.2023 г. Видно е от съдържанието на сделката още, че съгласно чл. 4.1 от договора заемателят е поел задължението в 3-дневен срок от усвояване на сумата по процесния договор да предостави на заемодателя обезпечение на задължението му, а именно – поръчител, отговарящ на специални изисквания или банкова гаранция.

Уговореният между страните фиксиран годишен лихвен процент възлиза на 40.32%, а ГПР – 49.36%. Така общата сума за връщане по заема е равна на 3 826.94 лева, формирана от заетата сума, договорната лихва и таксата за експерно разглеждане на кредита. Чл. 4, ал. 2 от договора предвижда, че при неизпълнение на задължението на заемателя да гарантира точното изпълнение на задължението му да върне заетата сума, ведно с акцесорните задължения, чрез поръчител или банкова гаранция, същият дължи неустойка в размер на 839.28 лева. Видно е от погасителния план, че размерът на месечната фиксирана вноска възлиза на 179.47 лева, включваща освен заетата сума, договорната лихва, таксата за експерно разглеждане и вземането за неустойка. Т.е. общо дължимата сума по кредит възлиза на 4 666.22 лева.

Предвид съдържанието си процесният договор по своята правна характеристика отговаря на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗПК и спрямо правоотношението приложение намират нормите на специалния закон, а по аргумент от чл. 24 от ЗПК – и уредбата на неравноправните клаузи в потребителските договори / чл. 143 - чл. 148 от ЗПП/.

Относно вземането за неустойка по чл. 4, ал. 2 от договора:

Всякога кредиторът има интерес от длъжник, който да осигури точното изпълнение на основното задължение за връщане на заетата сума, поради това проверката за платежоспособността му предхожда сключването на договора. Като икономически по-силна страна в правоотношението, кредиторът, който по занятие извършва дейност по кредитиране, разполага с редица правомощия за събиране на информация за финансовото състояние на длъжника и възможностите му за бъдещо изпълнение /арг. от ал. 16 от ЗПК/, като след анализ на данните има възможност да прецени дали да сключи договора или да откаже предоставянето на кредита /чл. 18 от ЗПК/. В случая осигуряването на обезпечение не е предварително условие за сключване на договора, т. е. кредиторът изначално е преценил длъжника като платежоспособен и му е предоставил кредита. Така, поставяйки изискване за последващо осигуряване на поръчители или банкова гаранция, без дори да е налице неизпълнение от страна на кредитополучателя, кредиторът неоправдано и без основание прехвърля риска от лошата си преценка в тежест на длъжника.

Следва да се посочи също, че по отношение на първата алтернатива за обезпечаване на задължението /поръчителство от физическо лице/ поставените изисквания към поръчителя са многобройни и несъобразени с размера на предоставения заем, като за част от тях кредитополучателят не би могъл да получи информация в определения тридневен срок, доколкото това е свързано с евентуални запитвания от различни държавни институции /НОИ, НАП, БНБ и др./. Следва да се отбележи също, че да се вменява на кредитополучателя да изследва дали евентуалният поръчител не е заемател или поръчител по друг кредит, се намира в противоречие с изискванията на добросъвестността. Тази информация кредитополучателят би могъл да получи много по-трудно от кредитодателя, който с оглед предмета на дейността си, има необходимите знания и умения, за да извърши и сам проверка на сочените обстоятелства. Прехвърлянето на тези задължения на кредитополучателя, съчетано с определянето на изключително кратък срок за изпълнението им, води до извод, че клаузата е предвидена по начин, който да възпрепятства длъжника да я изпълни и единствената ѝ цел е да се създаде предпоставка за начисляване на неустойката. Дори само поради тези особености на естеството на задължението, което обезпечава, неустойката накърнява добрите нрави, което я прави нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от

На следващо място, при анализа на клаузата за неустойка, настоящият съдебен състав намира, че по начина на уговарянето ѝ, тя излиза извън присъщите на този договорен ангажимент функции – да обезпечава, обезщетява и санкционира в случай на неизпълнение, което е още едно основание за нейната нищожност поради противоречие с добрите нрави. Главното задължение на заемателя по договора за кредит е да върне заетата сума и да плати уговореното възнаграждение на кредитора, а не да предостави обезпечение. Така изцяло липсва обезпечителният елемент на неустойката, тъй като такава би се дължала и при точно и пълно изпълнение на основното задължение на длъжника /съгласно чл. 4, ал. 2 от договора и погасителния план във вариант при непредставяне на обезпечение, неустойката се разсрочва и се включва в размера на дължимата месечна погасителна вноска по кредита/. Ето защо, в случая не е налице обезщетителната функция на неустойката, защото тя не гарантира възстановяване на вредите от евентуално бъдещо неизпълнение на длъжника, нито го мотивира да изпълни точно. Формално тази неустойка е уговорена като санкционна, но същата не зависи от вредите от неизпълнението на допълнителното задължение за предоставяне на обезпечение и по никакъв начин не кореспондира с последиците от неизпълнението. Това е така, защото към момента на изтичане на предвидения тридневен срок за обезпечаване на задължението по кредита, кредиторът не би могъл да търпи вреди от липсата на обезпечение, тъй като дори първата погасителна вноска още не е била дължима. Вярно е, че съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗЗД вредите от неизпълнението, за което е предвидена неустойка, не се доказват, но това не означава, че не трябва да са претърпени.

Очевидно е в случая, че неустойката е предвидена за заплащане, без да се намира в никакво отношение с изпълнение или неизпълнение на задължението на кредитополучателя да върне заетата сума. Включена по този начин като падежно вземане /арг. от чл. 4, ал. 2 от договора/, претендираната сума по правната си същност не съставлява неустойка, а добавък към възнаградителната лихва и на практика съставлява част от печалбата на кредитодателя, което е единствената цел на начисляването ѝ.

На наследващо място, по посочения начин се заобикаля законът – чл. 33, ал. 1 от ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесните клаузи за неустойка в полза на кредитора всъщност се обезпечават вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 от ЗПК.

Отделно от това, следва да се отбележи, че непредставянето на обещани обезпечения /когато същите са били реално очаквани от кредитора/, съобразно разпоредбата на чл. 71 от ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение, а в случая кредиторът променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Това навежда на категоричния извод, че нито една от страните не е имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл. 71 от ЗЗД при непредставено обезпечение. Ако кредиторът е държал да получи обезпечение е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити.

В заключение, съдът счита, че предвидената договора неустойка, следва да се квалифицира като уговорена отнапред компенсация (обезщетителна неустойка) за вредите от фактическа неплатежоспособност на длъжника, които кредиторът би понесъл поради неполучено обезпечение, а не за неполучена договорена престация. Ето защо вредите, компенсирани с тази неустойка не са съизмерими нито с положителен, нито с конкретен отрицателен кредиторов интерес, а с риска от необосновано кредитиране на неплатежоспособно лице. Такова договаряне обаче противоречи на изискването към търговеца, доставчик на финансовата услуга, да оцени сам платежоспособността на потребителя (чл. 16 от ЗПК) и да предложи добросъвестно цена за ползване (възнаградителна лихва), съответна на получените гаранции. Такава уговорка поражда значително фактическо оскъпяване на ползвания кредит, тъй като по естеството си позволява на кредитодателя да получи сигурно завишено плащане и то в размер, равен на половината от размера на отпуснатия кредит, без това оскъпяване да е надлежно обявено на потребителя в

съответствие с изискванията на специалните норми, ограничаващи свободата на договаряне при потребителско кредитиране (чл. 19 от ЗПК). Представянето като неустойка за неизпълнение на действителната цена за ползване на необезпечен кредит явно цели отклоняване на кредитора от задължението да посочи това плащане в ГПР като основен критерий, ориентиращ потребителя в икономическата тежест от сключената сделка.

Относно вземането за „такса за експресно разглеждане на документ за отпускане на паричен заем“ в размер на 1 259.18 лева:

Съдът констатира, че уговорената като предоставена на кредитополучателя престация изключва квалификацията ѝ като допълнително благо, за което е обосновано насрещно възнаграждение и то в размер равен на половината на заетата сума и над уговореното възнаграждение за същинската престация – ползване на заети парични средства за определен период от време. Посочената в чл. 1, ал. 2 и ал. 3 от договора услуга не гарантира каквото и да е право на кредитополучателя, което да може да бъде упражнено, без да е обусловено от насрещна воля на доставчика на финансова услуга. Само ако можеше да ползва отстъпките или предимствата, без да се договаря отново, то и предметът на допълнителните услуги би могъл да представлява ценност като опция. Отделно от това, самото овъзмездяване на участник в преговорен процес за срочно довършване на преговорите и изпълнение на принципно поето задължение за предоставяне на договорен кредит не може да се приеме за справедливо икономически обосновано договаряне при сравняване на позитивните интереси на насрещните страни. Каквито и да са извънредните действия на кредитора, пораждащи допълнително разходи за приоритетно обслужване (допълнителни възнаграждения за работа в извънработно време или завишени консумативни разходи поради експресни доставки на пощенски пратки или др. подобни) те не биха могли да надхвърлят така драстично присъщите за основното кредитиране разходи за да има конкретен интерес, който да може да се компенсира с отделно възнаграждение под формата на „такса за експресно разглеждане“. Налага се краен извод, че допълнителната услуга „експресно разглеждане“ се свежда до средство за съществено увеличаване на цената на основното кредитиране, като по същество предлагането ѝ като предимство от доставчика води до икономически резултат идентичен със значително оскъпяване на кредита, необявено надлежно на потребителя като лихвен процент и разходи по кредита.

Систематичното тълкуване на чл. 10а, чл. 19 ал. 3 и чл. 21 ал. 1 от ЗПК налагат извод за ограничаване на свободата на кредитора, предоставящ потребителски кредит да договаря условия, при които освен обявената договорна лихва на потребителя се възлагат и други плащания като допълнителни такси и фиксирани по размер разходи, включително и когато такива плащания са договорени отделно, но икономическото им основание не може да се обособи като предмет на специфична услуга, предоставяне на потребителя. Уговарянето на цената на допълнителната услуга с необоснованите предимства, събирана по начин идентичен с лихвата, несъмнено налага квалифицирането на услугата „експресно разглеждане“ като средство за заобикаляне на забрани. В този смисъл съдът счита, че клаузите досежно допълнителните услуги са нищожни – несъвместими с императивна нормативна уредба, гарантираща специфична потребителска защита при кредитиране.

Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 11, т. 10 от ЗПК и заобикаляне императивната норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, доколкото уговорената неустойка и такса, които според погасителния план възлизат на общо 2 098.46 лева, съставлява скрит добавък и следва да бъде включена в годишния процент на разходите. Според чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи/, като в ал. 4 от цитирания законов текст е посочен неговият максимално допустим размер – пет пъти размера на законната лихва.

В случая с неустойката и таксата се въвеждат допълнителни разходи, в резултат на които общият разход по кредита за потребителя и съответно годишния процент на разходите реално надхвърля посочения в договора – 49.36% и възлиза на около 200%. Така размерът на ГПР се явява по-голям от законово допустимия петкратен размер на законната лихва – 50%, определен в чл. 19, ал. 4 от ЗПК. На практика с уговорената неустойка и такса се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като те се явяват прикрит разход по кредита, с които се надхвърля допустимия размер на разходите.

Всяка клауза от договора за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона, е нищожна. Според специалната норма на чл. 22 от ЗПК, приложима за процесното договорно правоотношение, когато не са спазени изискванията на конкретни разпоредби от закона, договорът за потребителски кредит е изцяло недействителен, като между изчерпателно изброените норми са и тези по чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Крайният извод на съда е за недействителност на процесния договор за паричен заем от * г., на основание чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 19 вр. чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД.

Съгласно чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност по кредита, без да дължи лихва или други разходи, което обуславя основателността на отрицателния установителен иск за недължимост на вземането в размер на 1 259.18 лева, представляваща такса за експресно разглеждане на кредита.

Не се спори по делото, а и кредиторът признава, че длъжникът е заплатил в полза на заемотателя сумата в размер от 1 422.58 лева за погасяване дълга по процесния договор за кредит. Предвид изложените съображения за нищожност на договора разликата над платената сума от 1 422.58 лева до 2 100.00 лева /чистата стойност на кредита/ се явява дължима, което обуславя крайния извод за основателност на осъдителния иск за присъждане на главница в размер от 677.42 лева и за неоснователност на претенциите на кредитора „В. К.“ ООД в останалите части.

Съгласно нормата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, поради което основателно се явява и акцесорното искане за заплащане на законната лихва считано от 04.07.2023 г. /датата на входиране на насрещната искова молба в деловодството на РС-Варна/ до окончателното изплащане на задължението.

Относно съдебно-деловодните разноски:

С оглед изхода на спора, своевременно отправеното искане и представените доказателства, на ищеца по първоначалния иск следва да бъдат присъдени сторените в настоящото производство разноски, чийто общ размер възлиза на 50.36 лева – държавна такса.

В полза на ищеца по насрещния иск следва да се присъдят разноски в общ размер на 306.43 лева, от които 42.38 лева за държавна такса и 264.05 лева за адвокатски хонорар.

На основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАД в полза на адв. П. Н. следва да се присъди адвокатски хонорар в размер от 450.00 лева за защита интереса на първоначалния ищец съразмерно с уважената част от иска по чл. 124, ал. 1 от ГПК и 280.25 лева за защита интереса на ответника по насрещния иск съразмерно с отхвъркената част на исковете по чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 9 от ЗПК, като насрещните искания и на двете страни по чл. 78, ал. 5 от ГПК са несъстоятелни, имайки предвид цената на исковете, нормативноустановения минимум по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и фактическата и правна сложност на делото и обема на оказаното професионално съдействие.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, в отношенията между страните, че Т. Р. Г., ЕГН ***** **не дължи** на „В. К.“ ООД, ЕИК *, сумата в размер на **1 259.18 лева**, представляваща такса за допълнителна услуга „експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем“, предвидена в чл. 1, ал. 3 от Договор за паричен заем * № * от * г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 240, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 9 от ЗПК, Т. Р. Г., ЕГН

***** да заплати в полза на „В. К.“ ООД, ЕИК * сумата в размер от **677.42 лева**, представляваща главница по Договора за паричен заем „*“ № * от * г., **ведно** с обезщетението за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на подаване на насрещната искова молба в съда – 04.07.2023 г. до окончателното погасяване на задължението, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ, предявените от „В. К.“ ООД, ЕИК * против Т. Р. Г., ЕГН ***** последващо обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация по чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 9 от ЗПК за осъждане на ответницата да заплати в полза на ищеца сумата в размер на **881.56 лева**, представляваща разликата над присъдената сума в размер на 677.42 лева до предявената сума в размер на 1558.98 лева, съставляваща главница по Договора за паричен заем „*“ № * от * г., както и сумата в размер на **236.88 лева**, представляваща начислена и незаплатена договорна лихва по Договора за паричен заем „*“ № * от * г. за периода от 05.10.2022 г. до 31.03.2023 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „В. К.“ ООД, ЕИК * да заплати в полза на Т. Р. Г., ЕГН ***** сумата в общ размер от **50.36 лева**, представляваща държавна такса.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Т. Р. Г., ЕГН ***** да заплати в полза на „В. К.“ ООД, ЕИК * сумата в общ размер от **306.43 лева**, от които 42.38 лева - държавна такса и 264.05 лева - адвокатски хонорар.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗА, „В. К.“ ООД, ЕИК * да заплати в полза на адв. П. Н., ЕГН ***** , вписан в АК - гр. В., с рег. № *, сумата в общ размер от **730.25 лева**, представляваща адвокатски хонорар за защита интереса на ищеца по първоначалния установителен иск и по насрещните осъдителни искове.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред ОС-Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____